

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Благоевград, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Миглена Ант. Каралийска
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело №
20231210100261 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба подадена И. И. Ш., ЕГН *****, гр. Г. Д., ул.С. З. № 1 против Частен съдебен изпълнител А. Ц., с рег.номер 701, район на действие Окръжен съд - Благоевград, ЕИК: , с адрес Б., ул. "Д-р Х. Т." №, ет..

С исковата молба се иска от съда да постанови решение, с което да се осъди ответника **ЧАСТЕН СЪДЕБЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ А. Ц.**, регистрационен №701, район на действие Окръжен съд Благоевград да заплати на ищеца И. И. Ш., ЕГН *****, гр. Г. Д., ул.С. З. № , следните суми:

1. Обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, произтичащи от процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника, изразяващи се в следното:

-Ответникът е удържал от банковата сметка на ищеца в „БАНКА ДСК“ АД, IBAN , суми както следва: на 29.11.2021 г. - сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г. - сума в размер на 381.60 лв., на 29.11.2021 г. - такса запор в размер на 4.00 лв.; на 29.12.2021 г. - такса запор в размер на 4.00 лв., преди да бъде връчена на ищеца покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело и преди да е изтекъл срока за доброволно изпълнение;

-Ответникът е удържал от банковата сметка на ищеца в „БАНКА ДСК“ АД, IBAN , суми, както следва на 29.11.2021 г. - сума в размер на 27,06 лв. и такса запор в размер на 4.00 лв. ; на 29.12.2021 г.- сума в размер на 381.60 лв. и такса запор в размер на 4.00 лв.; на 01.04.2022 г. - сума в размер на 112.04 лв. и такса запор в размер на 4.50 лв.; и на 29.04.2022 г. - сума в размер на 171.84 лв. и такса запор в размер на 4.50 лв, общо сума в размер на 692.54 лв., които суми имат за източник на финансиране ДФ „Земеделие“ и тези суми се явяват несеквестрируеми и общо банкови такси в размер на 17 лв.

- Ответникът е наложил запор върху банковите сметки на ищеца в „ПИБ“ АД и „ТРАНСКАРТ ФАИНЕНШЪЛ СЪРВИС“ АД, които са кредитни карти и незаконосъобразно е запорирането на кредитни карти, тъй като кредитната карта е собственост на компанията-издател, сумите по нея не могат да бъдат запорирани

ДА ЗАПЛАТИ на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди, произтичащи от

процесуално процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника в размер на 692.54 лв., част от 1708 лв. представляваща печалба, която ищецът щял да реализира, като земеделски производител. Имуществената вреда представлява пропуснати ползи - с удържаните от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК - общо сума в размер на 692.54 лв., с която щял да засади картофи върху земята, която обработва, а от добива на земеделската продукция щял да реализира приход най- малко в размер на 2400 лв. или печалба в размер на около 1708 лв., но към този момент ответника удържал посочената сума от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК, поради което ищецът не засадил пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си.

ДА ЗАПЛАТИ на ищеца законна лихва върху сумата в размер на 692.54 лв., част от 1708 лв. обезщетение за претърпени имуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на запора банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN до окончателното ѝ изплащане.

2. ДА ЗАПЛАТИ на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди от процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника, изразяващи се наложени запори върху следните моторни превозни средства, собственост на ищеца:

2.1.Марка: Я, модел , ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg. при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -33000 лв.

2.2.Марка , модел Ф., ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -7850 лв.

2.3.Марка: Ф., модел: Б., ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -2400 лв.

2.4.Марка: В., модел: , ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -12 000 лв.

2.5.Марка: С., модел: , ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -3600 лв.

които обезпечения на стойност 58 850 лв. са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело - дългът от 630 лв. - формиран от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение и присъединеното вземане от НАП за 550 лв., както и такси и разноски по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 304.50 лв.

ДА ЗАПЛАТИ на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди, произтичащи от процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника в размер на в размер на 5000 лв. част от 18 000 лв., представляваща печалбата, която ищецът щял да реализира, като земеделски производител, представляващи имуществената вреда, която се заключава в пропуснатата полза- бил обявил за продажба/под пазарната им стойност, за бърза продажба/ два от автомобилите си, общо за продажна цена в размер на около 30 000 лв., които пари щял да инвестира в засаждането на пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, а от добива на земеделска продукция щял да реализира приход най-малко в размер на 48 000 лв. или печалба в размер на около 18 000 лв., обаче към този момент ответникът наложил запори върху всички притежавани от ищеца моторни превозни средства, поради което ищецът не засадил пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си.

ДА ЗАПЛАТИ на ищеца законна лихва върху сумата в размер на 5000 лв., част от част от

18 000 лв.- обезщетение за претърпени имуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на запора банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN . до окончателното и изплащане.

3. ДА ЗАПЛАТИ на ищеца обезщетение за претърпени неимуществени вреди, произтичащи от процесуално процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника в размер 5000 лв. произтичащи от следното: Ищецът е изпаднал в пълна безизходица, живее с пари, които е взел на заем от приятели. В резултат на незаконосъобразно действия на ЧСИ - А. Ц. не можел да спи, да се храни, постоянно мислел как да намери изход от създалата се ситуация, отразило се на психиката му и се наложило да взима медикаменти за това безпокойство; Отразило се на социалния му живот, отдръпнал се от приятелите му и др. неблагоприятни за ищеца последици.

ДА ЗАПЛАТИ на ищеца законна лихва върху сумата в размер на 5000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на запора банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN . до окончателното и изплащане.

Претендира се присъждане на сторените по делото съдебни и деловодни разноски.

Твърди се в исковата молба, че частен съдебен изпълнител А. Ц., с рег.номер 701, район на действие: Окръжен съд - Благоевград е образувал изпълнително дело с № 20217010401061, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 12.10.2021 г. на основание съдебно решение по НАХД № 1446 от 2020 г. на Районен съд -Пазарджик и Удостоверение от НАП-вх. № 15858 от 17.11.2021 г. за дължима от ищеца, като длъжник сума към дата 13.01.2022 г. в общ размер на 934,50 лв., от които: присъдени разноски по ИЛ в размер на 80,00лв., публични държавни вземания, в размер на 550 лв., такси и разноски по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 304,50 лв. с вкл. ДДС.

Твърди се, че съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ, ЧСИ отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност; частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 от ЗЗД за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение (чл. 441, ал. 1 от ГПК); Частният съдебен изпълнител (ЧСИ) отговаря за всички преки и непосредствени вреди, които е причинил неправомерно при изпълнение на своята дейност. Съгласно разпоредбата на чл. 441, ал. 2 от ГПК се сочи, че е налице незаконосъобразно принудително изпълнение и когато съдебният изпълнител е наложил обезпечения, които са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело. Сочи се, че неправомерните действия на ЧСИ могат да са незаконни действия по отношение на несеквестируемо имущество, вкл. запор, и др.

Твърди се, че в момент, в който ищецът лежал 21 дни в болница с изключително тежък К. (бил изписан на 03.12.20021 г.), ответникът е наложил на 22.11.2021 г. запор върху банковите сметки на ищеца в ПИБ АД; Банка ДСК АД и ТРАНСКАРТ ФАЙНЕНШЪЛ СЪРВИС АД.

Твърди се, че банковите сметки на ищеца в ПИБ АД и ТРАНСКАРТ ФАЙНЕНШЪЛ СЪРВИС АД са кредитни карти, като се сочи, че незаконосъобразно е запорирането на кредитни карти, тъй като кредитната карта е собственост на компанията-издател и сумите по нея не могат да бъдат запорирани.

Твърди се, че инициираното по молба на заинтересованата страна изпълнително производство е опорочено още със започването му, като съгласно разпоредбата на чл. 428, ал. 1 от ГПК съдебният изпълнител е длъжен да покани длъжника да изпълни доброволно задължението си в двуседмичен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 428, ал. 2 от ГПК поканата съдържа името и адреса на вискателя и предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение. В поканата се съобщават наложените запори и възбрани.

Сочи се, че поканата за доброволно изпълнение по изп. д. № 20217010401061 е с изх. № 519/13.01.2022 г. и на практика ищецът е лишен от законната възможност да изпълни доброволно задължението си, тъй като поканата получил през месец януари 2022 г., а

ответника е наложил на 22.11.2022 г. запор върху банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN , от която е удържал на 29.11.2021 година сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г.- сума в размер на 381.60 лв. Сочи се, че поканата не съдържа адреса на вискателя.

Твърди се, че съдебният изпълнител е бил длъжен да не предприема изпълнителни действия, вкл. и да не събира суми по наложените при изпращането на поканата за доброволно изпълнение, запови по банкови сметки на длъжника - до момента, докато не бъде надлежно осъществена процедурата по редовното връчване на поканата за доброволно изпълнение. Сочи се, че съгласно чл. 428, ал. 2 ГПК следва да се пристъпи към принудително изпълнение, само след като изпълняемото право не бъде доброволно удовлетворено в 2-седмичния срок след връчване на поканата за доброволно изпълнение, всички наложени до този момент запови и възбрани притежават единствено обезпечително действие.

На следващо място се сочи, че ответникът е събрал от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN , суми, които се явяват несеквеструеми, както следва: на 29.11.2021 г. сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г.- сума в размер на 381.60 лв., на 01.04.2022 г. - сума в размер на 112.04 лв. и на 29.04.2022 г. - сума в размер на 171.84 лв., общо сума в размер на 692.54 лв.

Твърди се, че събраните суми са несеквеструеми, тъй сумите постъпващи в банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN имат за източник на финансиране ДФ „Земеделие“, като постъпленията са от получени субсидии. Съгласно действащата нормативна уредба и ТР № 2 от 26.06.2015 г. по Т. Д. № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС такива са вземанията на длъжника по сметки в банка, когато по нея постъпват плащания по несеквеструеми вземания и/или вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение.

Твърди се, че публичните вземания от еврофондовете и свързаното с тях национално финансиране са част от структурата на държавния бюджет, съобразно разпоредбите на чл. 42 - 43 от Закона за публичните финанси /ЗПФ/ и чл. 17а, ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/. Сочи се, че съгласно чл. 99 от Закона за държавния бюджет за 2021 г. /ЗДБ 2021 и чл. 100 от Закона за държавния бюджет за 2022 г. /ЗДБ 2022/ целево предоставените средства от държавния бюджет на нефинансовите предприятия и чрез предоставени трансфери на общини за субсидии, компенсация и капиталови трансфери не могат да се използват за обезпечения и за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания, както и вземания на трети лица. Посочва се, че в §. 1, т. 1 от ДР на ЗПЗП е посочено, че "Земеделски производители" са физически и юридически лица, които произвеждат непреработена и/или преработена растителна и/или животинска продукция, от което следва, че те не представляват финансови предприятия.

Твърди се, че цитираните по-горе норми на Закона за държавния бюджет за 2021 г. и 2022 г. намират приложение по отношение на държавните субсидии, които се отпускат на земеделските производители и се сочи, че тези средства не могат да се използват за принудително погасяване на вземания, включително и на публични такива. Излага се, че целта на финансирането е именно подпомагане на земеделските производители, като преведените в тази връзка и на това основание суми от ДФЗ съставляват целево финансиране, чиято функция не може да се променя по волята на съдебния изпълнител.

Твърди се от ищеца, че е регистриран, като земеделски производител и в това си качество е кандидатствал за подпомагане по различни схеми и мерки пред ДФЗ. Излага се, че видно от извлеченията от банковата му сметка в БАНКА ДСК АД за 2021 г. и 2022 г. се установява, че постъпленията по нея са изцяло от ДФЗ като основание за преводите са посочени мерки за подпомагане- СПП 2021; Зелени 2021; СЕПП 2021; Мярка 13; СПП 2020; СЕПП 2020, поради което се твърди, че така наложения запор банката е извършвала преводи на постъпленията, които имат за източник субсидии от ДФЗ към ЧСИ-А. Ц..

Процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ЧСИ А. Ц. се сочи, че се

изразяват в неспазване на двуседмичния срок за доброволно изпълнение, през който законът забранява на съдебния изпълнител да извършва типични за изпълнението действия, освен да налага само заповест и възбрана; заповестване на кредитни карти; удържане на несеквестрируеми суми, както следва

-Отговорникът е удържал от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN , суми както следва: на 29.11.2021 г. сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г. - сума в размер на 381.60 лв., на 29.11.2021 г. - такса заповест в размер на 4.00 лв; на 29.12.2021 г. - такса заповест в размер на 4.00 лв., преди да му бъде връчена покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело.

-Отговорникът е удържал от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN , суми както следва: на 29.11.2021 г. сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г. - сума в размер на 381.60 лв., на 01.04.2022 г. - сума в размер на 112.04 лв. и на 29.04.2022 г. - сума в размер на 171.84 лв., общо сума в размер на 692.54 лв., които суми имат за източник на финансиране ДФ „Земеделие“ и тези суми се явяват несеквестрируеми от една страна, а от друга страна е удържал тези суми преди да е изтекъл срокът за доброволно изпълнение и с оглед на това тези плащания представляват незаконосъобразни действия.

- Отговорникът е удържал от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN , суми както следва: на 29.11.2021 г. - такса заповест в размер на 4.00 лв; на 29.12.2021 г. - такса заповест в размер на 4.00 лв.; на 01.04.2022 г. - такса заповест в размер на 4.50 лв. и на 29.04.2022 г. - такса заповест в размер на 4.50 лв., общо банкови такси в размер на 17 лв.

Сочи се, че за удостоверяване на размера и датите на удържаните суми ищецът е представил към исквата молба извлечения от банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN .

Твърди се, че отговорникът е наложил заповест върху банковите му сметки в ПИБ АД и ТРАНСКАРТ ФАЙНЕНШЪЛ СЪРВИС АД, които са кредитни карти. Твърди се, че незаконосъобразно е заповестването на кредитни карти, тъй като кредитната карта е собственост на компанията-издател, сумите по нея не могат да бъдат заповествани.

Твърди се, че имуществената вреда се заключава в това, че ищецът е пропуснал да осъществи една полза - че е пропуснал да увеличи имуществото си, макар да съществувала всички изгледи за това. С удържаните от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК - общо сума в размер на 692.54 лв. се твърди, че същият щял да засади картофи върху земята, която обработва, а от добива на земеделската продукция щял да реализира приход най-малко в размер на 2400 лв. или печалба в размер на около 1708 лв. Твърди се, че към този момент отговорникът е удържал от банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК посочената сума и поради което същият пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си.

Твърди се, че претенцията за имуществените вреди е в размер на 692.54 лв. част от 1708 лв. представляваща печалба, която щял да реализира, като земеделски производител.

Твърди се, че процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ЧСИ А. Ц. се изразяват и в наложените обезпечения, които са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело. Освен наложеният заповест върху банковите сметки на ищеца цитирани по-горе, се твърди, че отговорника е наложил и заповести върху следните моторни превозни средства, собственост на ищеца: Марка: Я. модел , ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg. при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -33000 лв. Марка , модел Ф., ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно - 7850 лв. Марка: Ф., модел: Б., ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -2400 лв.; Марка: В, модел: , ДК № , като след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -12 000 лв.; Марка: С., модел: , ДК № , като

след проверка в страниците за обяви в mobile.bg, при сходни технически характеристики, разход на гориво, дата на производство, същият се търгува на цена средно -3600 лв.

Твърди се, че ищецът направил възражение по чл. 442а, ал. 2 от ГПК до ответника да установи несъразмерността и да вдигне съответните обезпечителни мерки, но същият не уважил искането.

Твърди се, че процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ЧСИ А. Ц. се изразяват и в наложените обезпечения, които са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело, както следва:

-Ответникът наложил заповор върху пет моторни превозни средства собственост на ищеца, на стойност 58 850 лв. или почти стократно надхвърлят дългът от 630 лв. - формиран от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение и присъединеното вземане от НАП за 550 лв., както и такси и разноси по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 304.50 лв.

Твърди се, че заповорите пет броя МПС не са погинали или продадени. Твърди се, че имуществената вреда се заключавали в това, че ищецът пропуснал да осъществи една полза - пропуснал да увеличи имуществото си, макар да съществували всички изгледи за това. Заповорите лишили ищеца от тази възможност - от една сигурна облага-двете години през Ковид-пандемията му се отразили пагубно на стопанството му, като земеделски производител и когато се усетило раздвижване и възход в икономиката и земеделският сектор бил обявил за продажба/под пазарната им стойност, за бърза продажба/ два от автомобилите си, общо за продажна цена в размер на около 30 000 лв., които пари щял да инвестира в засаждането на пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, а от добива на земеделска продукция щял да реализира приход най-малко в размер на 48 000 лв. или печалба в размер на около 18 000 лв. Твърди се, че към този момент ответникът наложил заповори върху всички притежавани от ищеца моторни превозни средства и поради което ищецът не засадил пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си.

Излага се, че претенцията за имуществените вреди е в размер на 5000 лв. част от 18 000 лв. представляваща печалбата, която щял да реализира, като земеделски производител.

Твърди се, че отговорността на частния съдебен изпълнител по чл. 441 от ГПК, вр.чл.74 ЗЧСИ,вр.чл.45 ЗЗД, чл. 441, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 442а от ГПК е специфична деликтна отговорност, която се реализира при противоправни действия/бездействия/ на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение дейността на ЧСИ, причинна връзка и вина, която се предполага до доказване на противното. Противоправността, като елемент от фактическия състав на вземането за обезщетение се състои в процесуална незаконосъобразност на действията или бездействията на ЧСИ и се преценява от съда по деликтния иск, независимо от това дали те са били обжалвани и ако са били, дали са били отменени или жалбата е оставена без уважение. Без значение е дали тези действия са били обжалвани и резултата от обжалването. Частният съдебен изпълнител дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното действие или бездействие. Преки са вредите, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от увреждането. Пряка означава, че уврежданият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител.

Твърди се, че в резултат на описаните по-горе незаконосъобразни действия на ответника ищецът е оставен без стотинка. След 20 дни възстановителен период въщи, точно преди Коледа, се твърди, че ищецът отишъл да изтегли част от парите преведени му от ДФЗ, но не успя, без да разбере защо, като едва през месец януари 2022 г. в дома на ищеца дошъл човек, който се представил за разносвач на покани към ЧСИ-то и му връчил поканата за доброволно плащане.

Твърди, че след като получил поканата взех пари назаем и на 25.02.2022г. превел по сметка на НАП оставащите 399,86 лв., като преди това се бил свързал с публичния

изпълнител от НАП, която го уверил, че това веднага ще се отрази в системата и до няколко дни информацията ще стигне до вискателя - ОД на МВР Благоевград, който следва да поиска от ответника прекратяване на изпълнителното дело.

Твърди се, че въпреки направеното плащане към НАП и възражението, което изпратил по чл. 422а, ал. 2 от ГПК ЧСИ-то продължи да дърпа от сметката му постъпили малки плащания от ДФЗ през март и април 2022 г.

Ищецът твърди, че е изпаднал в пълна безизходица, живее с пари, които е взел на заем от приятели, като в резултат на незаконосъобразно действия на ЧСИ - А. Ц. описани подробно по-горе не можел да спи, да се храни, постоянно мислел как да намери изход от създалата се ситуация, отразило се на психиката му и се наложило да взима медикаменти за това безпокойство. Сочил, че това се отразило на социалния му живот, не общувал, отбягвал приятелите си и др. неблагоприятни за ищеца последици. Поради изложеното по-горе ищецът претендира неимуществени вреди в размер на 5000 лв. и законна лихва за периода от 22.11.2021 г. когато му е наложен заповор върху описаните по-горе банкови сметки и моторни превозни средства до окончателното и изплащане.

Твърди, че като добросъвестен платец, ищецът изплатил задълженията си към НАП в размер на 399.86 лв., за което има издадена разписка с изх. № 015622201201208382/25.02.2022 г., изд. от НАП -ТД Благоевград и не дължи нищо на НАП.

Излага се, че към датата на подаване на първоначалната искова молба, заповорите не са били вдигнати и ответникът е продължил да удържа на ищеца суми от заповораната банкова сметка.

С разпореждане 1350/03.07.2023г. съдията докладчик, след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпратят на ответника с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Изпратеното съобщение до ответната страна е връчено редовно на 11.07.2023 г. на ответника.

Видно от материалите по делото в указания на ответника едномесечен срок от получаване на съобщението е депозиран писмен отговор по подадената искова молба.

С отговора на исковата молба е заявено становище, че искът е допустим, но неоснователен, като са оспорени твърденията, наведени в исковата молба.

Претендира се присъждане на сторени разноси.

Твърди се, че наведените от ищеца твърдения в исковата молба са несъстоятелни и неоснователни. Сочил се, че съгласно чл.441, ал.1 от ГПК вр. с чл.74 ал.1, изречение първо от ЗЧСИ, частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл.45 от ЗЗД за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. По смисъла на разпоредбата на чл.45 от ЗЗД непозволено увреждане е налице, когато всички кумулативно дадени предпоставки от цитираната разпоредба са изпълнени, а именно: противоправно поведение, което е извършено виновно, настъпила вреда и причинна връзка между противоправното поведение и настъпилата вреда.

Сочил се, че според ищеца всички елементи от състава на разпоредбата на чл.45 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на ЧСИ са налице, като според него противоправността на деянието се изразявала в незаконосъобразно налагане на заповор върху банкови сметки и движими вещи, собственост на длъжника.

По отношение на твърдението на ищеца за несеквестрируемост на вземанията се твърди, че по смисъла на чл. 446а от ГПК доходи от помощи и обезщетение съгласно нормативен акт са несеквестрируеми. Ако в случая се приеме, че сочените от ищеца субсидии са несеквестрируеми доходи, съгласно разпоредбата на чл.446а, ал.2 от ГПК заповорното съобщение не поражда действие. В този случай, съгласно разпоредбата на чл.446а, ал.4 от

ГПК банката не следва да превежда по сметката на съдебния изпълните суми от несеквестрируем доход и да съобщи на съдебния изпълнител в срока и по реда на чл.508, ал. 1 от ГПК причините за неизпълнението. Излага се, че това е така понеже справка за наличие на банкови сметки на длъжника, която съдебния изпълнител изисква и получава от БНБ съдържа само броя на сметките и банките, в които те се намират, но не и вида на сметката, паричните наличности по нея и техния произход, поради което се твърди, че на третото лице — банката е вменено задължение по чл.446а, ал.4 от ГПК и чл.508, ал. 1 от ГПК за неизпълнение на запора и посочване на причините за неизпълнението.

В конкретния случай се сочи, че третото лице — „БАНКА ДСК” АД не е изпълнила задължението ѝ вменено съгласно цитираните по-горе разпоредби, като е извършила превод по сметка на съдебния изпълнител на суми, които евентуално са с произход от несеквестрируем доход и същевременно с това не е уведомила съдебния изпълнител за това обстоятелство.

Твърди се, че при това фактическо положение по отношение на твърдението на ищеца за несеквестрируемост на вземанията не са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД за ангажиране имуществената отговорност на съдебния изпълнител, понеже не са налице част от кумулативните елементи от състава на посочената разпоредба, а именно: наличие на виновно противоправно поведение.

По отношение на твърдението на ищеца за налагане на запор и събиране на суми от заповираните сметки преди изтичане на четиринадесет дневния срок за доброволно изпълнение, считано от датата на връчване на поканата се твърди, че съгласно разпоредбата на чл.507, ал. 1 от ГПК заповното съобщение на третото задължено лице се изпраща едновременно с изпращане на поканата за доброволно изпълнение до длъжника. По смисъла на разпоредбата на чл.507, ал. 3 от ГПК се посочва, че запов се смята за наложен от деня на получаване на заповното съобщение.

Излага се, че цитираните разпоредби категорично и ясно сочат, че изпращането на заповно съобщение и налагане на запов не е обвързано със четиринадесет дневния срок за доброволно изпълнение, тъй като целта на запов е да пресече възможността на длъжника да извърши евентуално разпореждане с наличностите по банковите му сметки и по този начин да бъде осуетено удовлетворяването на кредитора, понеже съгласно разпоредбата на чл.507, ал.2 от ГПК със заповното съобщение съдебния изпълнител нарежда на третото задължено лице да не предава дължимите от него суми или вещи на длъжника.

При това фактическо положение се твърди, че и по отношение на това твърдение на ищеца не са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД за ангажиране имуществената отговорност на съдебния изпълнител, понеже не са налице част от кумулативните елементи от състава на посочената разпоредба, а именно: наличие на виновно противоправно поведение.

По отношение на твърдението на ищеца за налагане на запов върху кредитната карта на ищеца се твърди, че запов се налага върху банковата сметка и касае наличната по нея сума, която е формирана от отпуснатия банков кредит съгласно договор за кредитна карта, а запов не се налага върху самата кредитна карта.

Предвид това обстоятелството, чия е собствеността върху платежната карта /пластика/ било тя кредитна или дебитна и възможността за налагане на запов се посочва, че е несериозно и неотнормимо към спора, поради което и по отношение на това твърдение на ищеца се твърди, че не са налице предпоставките на чл.45 от ЗЗД за ангажиране имуществената отговорност на съдебния изпълнител.

По отношение на твърдението на ищеца за несъразмерност на наложените обезпечения - запов върху пет броя пътни превозни средства се посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от ЗЧСИ частният съдебен изпълнител не може да откаже извършването на изпълнителни действия, освен в случаите на чл.22 от ГПК, т.е. когато са налице основания за отвод. Вискателят по процесното дело е възложил на съдебния изпълнител, на основание чл.18 от ЗЧСИ да извършва всички необходими изпълнителни действия за удовлетворяване

на вземането си, включително да извършва проучвания на имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнението, включително и налагане на запови върху движимо имущество на длъжника с цел удовлетворяване на вземането на длъжника. Сочи се, че към момента на налагането на запови съдебния изпълнител безспорно не разполага с данни, от които да се установи евентуално наличиостта по банковите сметки, с оглед възможността да удовлетвори вземането само чрез запови върху тях и теглене на дължимата сума. Към този момент съдебния изпълнител не разполага и с данни по отношение на процесите пътни превозни средства, съответно дали същите са налични, тяхното състояние, къде се намират, както и каква е тяхната стойност, което категорично се явява обективна пречка съдебния изпълнител да извърши преценка относно съразмерността на наложените обезпечения, в конкретния случай наложения запови върху пътни превозни средства. В тази връзка се сочи, че към момента на налагане на заповите дължимата от ищеца сума не е била погасена и това обстоятелство не се оспорва от него, поради което твърдението на ищеца за наличие на хипотезата на чл.441, ал.2 от ГПК за несъразмерност на обезпеченията се твърди, че е неоснователно.

Не на последно място се сочи, че от съдържанието на представените с исковата молба писмени доказателства не се установява категорично твърдяната от ищеца несеквестрируемост на паричните средства по банковите му сметки.

По отношение на претенцията за имуществени вреди се твърди, че от съдържанието на обстоятелствената част на исковата молба се установява, че претенцията за имуществени вреди е за евентуално пропуснати ползи, като тези пропуснати ползи според посоченото от ищеца обаче се основават на абсолютно несигурни бъдещи действия на ищеца и бъдещи независещи от него събития. Претенцията за сумата от 692.54 лева се твърди, че се обосновава с абсолютно голословно и следователно необосновано предположение на ищеца, че е щял да засади селскостопански култури /картофи/, от предполагаемия добив, на които евентуално ще реализира приход в размер на най - малко 2 400 лева, от които евентуално ще реализира печалба от 1708 лева. По отношение на претенцията за сумата от 5 000.00 лева се сочи, че съдържа неоснователни предположения за евентуална продажба на два броя автомобили, чиято евентуална сума от продажбата им да бъде инвестирана и от тази инвестиция ще реализира приход по начина посочен в предходното изречение.

При това фактическо положение претенцията за заплащане на имуществени вреди се твърди, че се явява неоснователно не само защото не са налице част от кумулативните елементи от състава на посочената разпоредба, но и поради обстоятелството, че претендираните имуществени вреди не се явяват пряка и закономерна последица от евентуалните неправомерни действия на съдебния изпълнител.

Предявил изложените съображения се оспорват предявените искове като напълно неоснователни по основание и по размер.

Оспорват се изцяло всички твърдения на ищеца, както и конкретно тези касаещи незаконосъобразността на действията на съдебния изпълнител, касаещи несеквестрируемостта на паричните средства по банковите му сметки, касаещи начина за формиране на претенциите за имуществени и неимуществени вреди и размера на вредите.

Оспорват се представените писмени доказателства - страници от обяви в mobile.bg и декларация за семейно и материално положение, както и основаващото се на тях твърдение, че пътни превозни средства са на стойност около 58 850 лева, като се твърди, че посочените цени на процесите пътни превозни средства не отговарят на действителната им пазарна стойност.

На основание чл. 219, ал. 1 от ГПК в писмения отговор е сторено искане да се допусне по делото да бъде привлечено трето лице „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК , седалище и адрес на управление град С., община С., район „С.“, булевард „С. ш.“ № , представлявано от П. В. Д., С. Н. А., В. В. И. и М. А. Д., като се сочи, че искането е направено на основание сключена между „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД и ЧСИ А. Ц. застраховка

„Професионална отговорност на ЧСИ“ .

С Определение № 1409/13.09.2023г. съдът на основание чл.220 от ГПК е конституиран като трето лице помагач на страната на ответника „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК , седалище и адрес на управление град С., община С., район „С.“, булевард „С. ш.“ № , представлявано от П. В. Д. С. Н. А., В. В. И. и М. А. Д. Препис от исковата молба, доказателствата към нея, от писмения отговор и определението на съда е връчен на третото лице-помагач.

От третото лице-помагач е постъпило становище по иска.

Със становището си третото лице-помагач оспорва предявеният иск по основание и размер . Поддържа се, че съгласно т. 13 от ТР № 2 от 2015 по ТД № 2/2013г на ОСГТК на ВКС, ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае произхода на средствата по заповираното вземане и не може да зачете несеквестируемостта. Задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице), било от длъжника.

Поддържа се, че са несъстоятелни твърденията на ищеца за забрана за предприемане на принудителни действия в срока за доброволно изпълнение. В разпоредбата на чл. 428 ГПК не се съдържат забрани, нещо повече в чл. 507, ал. 1 ГПК изрично се указва, че заповното съобщение до третото задължено лице се изпраща едновременно с поканата за доброволно изпълнение. При постъпване на суми по сметка на съдебен изпълнител в срока на доброволно изпълнение, следва той да изтече, за да се разпредели сумата и изплати на вискателя, освен в случаите, при които в 14 дневния срок са постъпили възражения относно размера на начислените и приети разноси за събиране по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК. Възможност от която длъжника не се е възползвал.

Поддържа се още в становището, че твърдението на ищеца за свръхобезпеченост и явна несъразмерност, е неоснователно, както и че не се подкрепя от съдебната практика и представените от страните писмени доказателства. Съгласно трайната съдебна практика на ВКС, преценката за съразмерност на предприетите изпълнителни действия не се обуславя единствено от аритметичното съпоставяне на размера на дълга по изпълнителното дело и стойността на имуществото, предмет на принудително изпълнение. ЧСИ е длъжен да вземе предвид още - вземанията на присъединените по право вискатели с наложени обезпечителни мерки, на ипотекарните и заложените кредитори спрямо имуществото, обект на изпълнение; трябва да се съобрази процесуалното поведение на длъжника, както и да се прецени възможността вземането на кредитора да остане неудовлетворено. Последното изисква цялостно изследване на имуществото на длъжника като активи и пасиви, а при насочване на изпълнението върху имот, който е обременен с тежести в полза на други привилегирани кредитори (които се считат и за присъединени по право вискатели) се взема предвид и размера на техните вземания, доколкото при осребряването на вещта те са с право да се удовлетворят от получената цена преди необезпечения кредитор. Освен това, за съразмерността се следи в хода на целия изпълнителния процес, а той е динамична и променлива величина.

Сочи се, че с измененията на ГПК, обн. в ДВ бр. 86/2016 г., конкретно в текстовете на чл. 441, ал. 2, чл. 442а, чл. 507а и чл. 73а ГПК, като условие за процесуалната законосъобразност на действията на СИ в изпълнителния процес, изрично се прогласи принципа за съразмерност на изпълнителните действия и предмета на изпълнителното дело. Съразмерността не е нов принцип - той е изведен от правната теория и съдебната практика по делата за обезпечения (преценката за адекватност на обезпечението и за избор на подходяща обезпечителна мярка), но не беше изрично регламентиран в нарочна нормативна разпоредба, респ. нямаше законов текст, който да е пряко основание от СИ да се изискват само такива действия на принуда, които са съразмерни (количествено и стойностно) с оглед целта на принудителното изпълнение - вискателят да се удовлетвори за вземането си. От тази гледна точка, принудителната мярка трябва да е способна да осъществи тази цел, да й съответства, но без да е прекомерна и да засяга неоправдано правната сфера на длъжника.

Същевременно, съдебният изпълнител поначало не може да откаже да приложи посочен от вискателя изпълнителен способ върху секвестрируемо имущество на длъжника. Единствено последният разполага с възможността да предложи на основание чл. 443 ГПК изпълнението да бъде насочено върху друга вещь или вземане, или да бъде извършено само чрез някои от поисканите от вискателя начини на изпълнение. Ако СИ прецени, че предложението от длъжника начин на изпълнение е в състояние да удовлетвори вискателя, той насочва изпълнението върху посочената от длъжника вещь или вземане, но освобождава от изпълнение посочените от вискателя имуществени обекти, след като той бъде удовлетворен. При действието на нормата на чл. 442а ГПК (ДВ, бр. 86/2017 г.) СИ може по възражение на длъжника да вдигне наложени обезпечителни мерки, когато установи, че са несъразмерни с размера на дълга, като при формиране на преценката си трябва да отчете "всички конкретни данни и обстоятелства по делото, процесуалното поведение на длъжника и възможността вземането да остане неудовлетворено", като ще отговаря за вреди когато те са произтекли от неправилното неуважаване на възражението на длъжника; така и когато в резултат на вдигане на мерките, някаква част от вземането на вискателя остане неудовлетворена. Затова, при преценката си за съразмерността на наложените мерки съдебният изпълнител, трябва да има предвид не само стойностното съответствие между дълга и заповираното и възбранено имущество (известна несъразмерност е допустима), но и комплекс от фактори с различна относителна тежест по конкретното дело и в хода на целия изпълнителен процес, които законодателят най-общо е посочил в чл. 442а ГПК. От мотивите към законопроекта на ЗИД ГПК - обн. ДВ бр. 86/2017 г. и обсъжданията в Народното събрание, става ясно, че приетите законодателни промени целят да се избегнат случаите на насочване на принудителното изпълнение върху имущество на длъжника, чиято стойност многократно надхвърля размера на вземането на кредитора, както и предприемането от ЧСИ на множество изпълнителни действия, натоварващи длъжника с разноси, надвишаващи по размер сбора от главницата и лихвите по задължението му.

Поддържа се, че преди извършването на описа и приемането на оценката и преди да се извърши проучване има ли други кредитори, които да се считат присъединени по право вискатели, чиито вземания ще се удовлетворяват привилегировано при осребряването на вещта ЧСИ не би могъл да констатира предварително очевидно несъответствие.

Твърди се още, че освен с нормата на чл. 442а ГПК, в изпълнителното производство СИ е длъжен да се съобразява и с разпоредбата на чл. 442 ГПК, според която "вискателят може да насочи изпълнението върху всяка вещь или вземане на длъжника", както и с чл. 133 ЗЗД - "цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво право да се удовлетворят от него, ако няма законни основания за предпочитане". Преценката на съдебния изпълнител относно съразмерността на наложените обезпечителни мерки и приложените изпълнителни способности е такава за целесъобразност по конкретното изпълнително дело. Тя се извършва с оглед на всички установени по делото факти, включително и такива за налични публични вземания и изпълнителни производства против длъжника, по които вискатели са трети лица, както и дали същите са хирографарни или привилегировани кредитори. В тези случаи е възможно изпълнителните действия да имат за предмет длъжниково имущество, чиято стойност надвишава размера на вземането на вискателя, ако това би обезпечило възможността за удовлетворяването му, при отчитане на интересите на останалите кредитори.

Оспорва наличието на елементите на правопораждащия фактическият състав на отговорността на ЧСИ по чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ - наличието на неправомерно поведение, причинена вреда, причинна връзка между поведението на съдебния изпълнител и твърдяната вреда, както и наличието на проявена вина на съдебния изпълнител. С оглед фактическата обстановка по делото и представените писмени доказателства, твърди, че липсва установено противоправно действие или бездействие с което ЧСИ, да е причинил посочените от ищцовата страна и претендирани, твърдени да са настъпили вреди в патримонуима на ищеца.

Твърди се в становището на третото лице-помагач, че не е налице и субективно

отношение към деянието, което също е част от фактическия състав /основанието/ на деликтната отговорност и неговите последици, изразяващо се в умисъл или небрежност. Липсва наличието на вина - виновно поведение на съдебния изпълнител, както и не е налице субективно отношение към деянието и неговите последици, изразяващо се в умисъл или небрежност.

Поддържа се и че не е налице пряка причинна връзка между твърдените противоправни действия и претендираните имуществени вреди, които не се явяват адекватна, нормално настъпваща и необходима последица от проведено принудително изпълнение на парични задължения.

Оспорва твърдяните вреди да са в пряка причинно- следствена връзка с предприетите изпълнителни действия от ЧСИ А. Ц. по ид № 1061/2021г. Иска се да се отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание ищеца, редовно призован не се явява.

В съдебно заседание ответника- А. Ц., редовно призован, не се явява, представлява се от редовно упълномощен процесуален представител-адв. В. К.. Същият поддържа подадения отговор на исковата молба, ангажира писмени доказателства, по същество изразява становище за неоснователност на предявените искове, като се иска да бъдат отхвърлени. Претендират се сторените разноси, като се прилага списък за разноси. Подробни съображения се излагат в писмена защита.

Третото лице-помагач, редовно призовано не изпраща представител.

След преценка на всички събрани по делото писмени доказателства, съдът след като ги обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено от фактическа страна следното:

От приложено копие на изпълнително дело № 1061/2021г. по описа на ЧСИ А. Ц., с рег. № 701, с район на действие Окръжен съд - Благоевград се установява, че същото е образувано по молба на ОД на МВР-Пазарджик въз основа на изпълнителен лист № 260, издаден на 12.10.2021 г. на основание съдебно решение по НАХД № 1446 от 2020 г. на Районен съд –Пазарджик, с което ищецът е осъден да заплати сумата от 80, 00 лв. /осемдесет лева/, представляваща присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение пред АС-Пазарджик в полза на Държавата по сметка на ОДМВР-Пазарджик.

По реда на чл. 18 ЗЧСИ с молбата за образуване на изпълнително производство срещу длъжника И. И. Ш. вискателят е възложил на частния съдебен изпълнител всички правомощия. С Разпореждане № от 08.11.2021г. ЧСИ е образувал изп.д. № 1061/2021г., като е постановил да се извършат справки и да се изпрати покана за доброволно изпълнение.

След образуване на изпълнителното дело и съгласно чл. 191 от ЗОПК в изпълнение на законното си задължение частният съдебен изпълнител е изпратил уведомление до НАП и в отговор на направеното искане с вх. № 158558/17.11.2021 г. по изпълнителното дело е постъпило удостоверение с изх. № 010372103577352/12.11.2021 г. на ТД на НАП-София, с което е уведомен, че длъжникът има публични задължения в размер на 550, 00 лв., като НАП е присъединена като вискател.

На 18.11.2021г. ЧСИ-ответник е изпратил до длъжника и ищец в настоящото производство Покана за доброволно изпълнение, в която е отразен размера на дълга, дължимите такси, както и е уведомен за налагането на запор върху банковите сметки на длъжника, констатиращи след извършените справки, в „Първа инвестиционна банка“ АД, в „Банка ДСК“ АД и в „Транскард Файненшъл сървисис“ АД, както и за налагане на запор върху 5 броя МПС- марка Я., модел , ДК № , Марка , модел Ф., ДК № Е , Марка: Ф., модел: Б., ДК №, Марка: , модел: , ДК № и Марка: С., модел: , ДК № , като няма спор по делото, че същите са собственост на ищеца. Поканата се е върнала като невръчена, поради което е изпратена повторна такава с изх. № 519/13.01.2022г., която е връчена на ищеца на 05.02.2022г.

Едновременно с изпращане на първата ПДИ на 18.11.2021г. ЧСИ Ц. е изпратил запорно

съобщение до ОДМВР Благоевград за налагане на запор върху 5 броя МПС, собственост на ищеца, като с писмо вх. № 16348/29.11.2021г. ЧСИ е уведомен от ОДМВР Благоевград, че на 24.11.2021г. е вписан наложението запор върху МПС-ва; изпратил е запорно съобщение до "ПИБ" АД за налагане на запор върху банковата сметка на длъжника до размера на дълга, като е получен отговор /виден от печат от 22.11.2021г. от ПИБ/, че сметката е заповорирана като към момента няма наличност по същата, /л. 24/, запорно съобщение до "Банка ДСК" АД за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника до размера на дълга, като е получен отговор от Банка ДСКвх. № 16213/25.11.2021г., чее запорът е наложен върху две банкови сметки на И. Ш.- разплащателна сметка № 13825241 в лева и спестовна сметка № 16514602 в лева, запорно съобщение до "Транскард Файненшъл сървисис" АД и постъпил отговор от последното на 24.11.2021г.

Видно от данните по изпълнителното дело от запор по сметката в „Банка ДСК“ АД с IBAN са постъпвали суми в общ размер от 692, 54 лв. за периода от 29.11.2021г. до 29.04.2022г. На 08.02.2022г. ЧСИ е направил превод на първоначалния вискател ОДМВР Пазарджик на сумата от 80, 00 лв. /колкото е и дълга/, на ТД на НАП 150, 14 лв. и дължими такси на ЧСИ в размер на 178, 52 лв. Плащания в полза на НАП след постъпване на суми от Банка ДСК са извършени от ЧСИ и на 13.04.2022г. и на 20.05.2022г. Всички плащания в полза на вискателите са отбелязвани върху изп. лист и Удостоверението от НАП.

Видно от данните по изп.д. ищецът в качеството си на длъжник по същото е подал възражение с вх. № при ЧСИ 02793/01.03.2022г. Със същото е посочил, че ЧСИ е заповорил три негови банкови сметки, две от които са кредитни карти, за което нямал право, заповорил е пет броя МПС, пазарната стойност на които надхвърля почти сто пъти стойността на вземането, с което бил нарушил чл. 441 от ГПК, както и че сумата, която е взета от сметката му на земеделски производител в Банка ДСК представлява единствено плащане от „Фонд Земеделие“ за втората половина на 2021г., което е субсидия/помощ и като такова е несеквестрируемо вземане. Приканил ЧСИ да вдигне запора на кредитните карти, да избере най-евтиното МПС, чиято стойност надхвърля неколкостранно стойността на вземането и незабавно да вдигне запора от всички останали, да върне несеквестрируемите средства в пълен размер, след което да преизчисли коректно сумите, които длъжника дължи, за да може коректно да ги преведе. Върху възражението е отбелязано произнасяне на ЧСИ от 01.03.2022г. „без уважение“.

Видно от данните по изп.д. длъжникът е започнал да подава жалби до Камарата на ЧСИ и до Министерство на Правосъединето, като по повод същите ЧСИ е изпращал становища, налице е произнасяне от Камарата на ЧСИ, че от извършената проверка във връзка с оплакванията на Ш. няма данни и основания за ангажиране дисциплинарната отговорност на ЧСИ А. Ц. и от МП, че в резултат на проверката в обхвата на финансовия контрол по повод оплакванията на длъжника не са установени нарушения, за които да се ангажира дисциплинарната отговорност на ЧСИ.

На 13.12.2022г. с писмо вх. № 16615 „Банка ДСК“ АД уведомява ЧСИ Ц., че в изпълнение на указания, дадени в запорно съобщение изх. № 13906/18.11.2021г. банката е изпълнила изцяло наложението запор, като го е информирала, че всички от преведените по запора средства в размер на 241, 96 лв. са постъпили по сметката на длъжника с наредител ДФ земеделие и с основание „СЕПП 2022. В случай, че при отчитане правилата на несеквестрируемостта по отношение на преведените в изпълнение на запора средства от ДФ Земеделие се прецени, че не подлежат на принудително изпълнение се иска връщането им по сметката на длъжника. Видно е, че с преводно нареждане от 12.12.2022г. ЧСИ е възстановил на ищеца сумата от 241, 76 лв., посочена в писмото на Банка ДСК като получени средства от ДФ земеделие.

От данните по приетото заверено копие на изп.д. се установява, че ЧСИ след административане на всички подаване от длъжника жалби е вдигнал наложените заповори на банкови сметки и МПС на 28.02.2023г. и е на 19.04.2023г. е постановил разпореждане за приключване на изпълнителното дело.

Установява се по делото, че длъжникът е бил заплатил доброволно на НАП директо

сумата от 399, 86 лв. на 25.02.2022г., за което обаче не е уведомил ЧСИ. След уведомяване на ЧСИ, че са налице надвнесени суми в тази връзка, последният своевременно е възстановил същите.

От приетите по делото писмени доказателства, представени от ищеца е видно, че същият е регистриран като земеделски производител и е подал заявление за подпомагане. От Договор за издаване на кредитна карта с ПИБ АД се установява, че му е открита сметка и е издадена свързана с нея револвираща международна кредитна карта, а от писмо от Транскард Файненшъл сървисис АД се установява, че същият разполага и с платежна карта.

По делото като доказателство е прието и извлечение от банкова сметка на ищеца в Банка ДСК АД с IBAN за 2021г. и за периода от 01.01.2022г. до 09.08.2022г., като е видно, че началното салдо по сметката, т.е. налични парични суми е в размер на 2549, 06 лв., като постъпили по сметката в рамките на годината са суми от ДФ „Земеделие“ за 702, 35 лв., , постъпили по сметката за 2022г. за посочения период са суми от ДФ Земеделие 297, 17 лв.

Видно от застрахователна полица № 00088213/13122110001681 е, че ответникът е сключил с третото лице-помагач „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД застраховка „Професионална отговорност на ЧСИ“.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът след анализ на доказателствената съвкупност и като съобрази разпоредбите на материалния и процесуалния закон, извежда следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 441, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, чл. 442а от ГПК във връзка с чл. 74 от ЗЧСИ, вр. с чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, уреждащи имуществената отговорност на ЧСИ във връзка с причинените от него имуществени и неимуществени вреди, при осъществяване на дейността му, във връзка и със специалната разпоредба на процесуалния закон/чл. 441 от ГПК/, в който е предвидена отговорността на ЧСИ за „процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение“.

Съдът счита иските за процесуално допустими, тъй като са заявени от процесуално легитимираната страна, имаща правен интерес за това.

Отговорността на частния съдебен изпълнител по чл. 441 ГПК вр. чл. 74 ЗЧСИ представлява специален състав на отговорността за непозволено увреждане. За да бъде ангажирана тя, по делото следва да се установи, че със свое противоправно и виновно поведение частният съдебен изпълнител е причинил вреди на страна или трето лице в изпълнителния процес. Претърпените вреди следва да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Вината за причиняването им се предполага до доказване на противното - арг. от чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД.

В няколко решения на ВКС на РБ, постановени по реда на чл. 290 от ГПК/Решение № 264 от 08.04.2010г. по гр.д. № 474/2009г. на IV г.о. на ГК; Решение № 139 от 31.05.2011г. по гр.д. № 1445/2009г. на IV г.о. на ГК и Решение № 184 от 21.09.2011г. по гр.д. № 1124/2010г. на III г.о. на ГК/, е установено от съдебната практика, че частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, което означава че увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на ЧСИ, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие на увреждането. Със същите решения се приема от ВКС на РБ, че при иск предявен на основание чл. 74 ал.1 от ЗЧСИ, отговорността ще е налице, когато има неправомерни действия на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълнение на дейността на ЧСИ и наличието на причинна връзка. Съдът по деликтния иск е длъжен да преценява процесуалната законосъобразност на действията или бездействията на ЧСИ, като принудителното изпълнение е процесуално законосъобразно, когато изпълняемото вземане или притезание е удостоверено в изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на принудително изпълнение и са спазени изискванията на процесуалния закон. Противоправността, която е задължителен елемент от фактическия състав на вземането за обезщетение при предявения специален иск с правно основание чл. 441 от ГПК, се състои в

процесуалната незаконосъобразност на действието или бездействието на съдебния изпълнител. Видно е, че като специален по отношение на общия иск по чл. 45 от ЗЗД, визиращ забраната в съответствие с общия принцип направото- да не вреди другиму, иска с правно основание чл. 74 ал.1 от ЗЧСИ също кумулативно включва наличието на предпоставките за ангажиране на общата деликтна отговорност- наличието на противоправно деяния/действие или бездействие/, от което да настъпи вреди за пострадалия, които са в пряка причинно следствена връзка със самото деяние, като и последния елемент – вината на дееца, се презюмира до доказване на противното/чл. 45 ал.2 от ЗЗД/.

Обвързан от твърденията на ищеца в исковата молба, съдът по настоящото дело следва да извърши преценката си- налице ли е обективния белег на твърдените действия на ответника- противоправност на посочените действия на ЧСИ, в частност налагане на заповор върху банкови сметки и удържане на суми от тях, които според ищеца са несеквестрируеми тъй като тези суми са формирани от постъпили плащания за субсидии от ДФ „ЗЕМЕДЕЛИЕ“, налагане на заповор и събиране на суми от заповорените сметки преди изтичане на четиринадесет дневния срок за доброволно изпълнение, считано от получаване на поканата, налагане на заповор върху кредитна карта, която според ищеца е била собственост на компанията - издател и сумите по нея не могат да се заповорят и налагане на заповор върху пет броя пътни превозни средства, което според ищеца се явява несъразмерно с размера на задължението по изпълнителното дело.

Съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан с това дали тези действия са били обжалвани по реда на чл. 435 ал.5 от ГПК и ако са обжалвани, какво е решението на съда по жалбата, както и дали дейността на ЧСИ е проверявана от други компетентни органи.

Установява се, че процесното изпълнително производство е образувано законосъобразно въз основа на подадена молба от вискателя ОДМВР Пазарджик и представен от него изпълнителен лист, издаден по гр. д. № НАХД № 1446/2020г. по описа на РС-Пазарджик. По реда на чл. 18 ЗЧСИ с молбата за образуване на изпълнително производство срещу длъжника И. Ш. вискателят е възложил на частния съдебен изпълнител да определи начина на изпълнението, поради което съдебният изпълнител е предприел действия по изследване имуществото на длъжника, като е наложил изпълнителен заповор върху паричните вземания на длъжника- заповор върху банкови сметки и МПС-ва.

Образуването на изпълнителното дело е напълно законосъобразно, т.к. е образувано по напълно редовна молба и въз основа на редовен от външна страна изпълнителен титул - изпълнителен лист, като предприетите изпълнителни действия от ЧСИ са в съответствие с молбата на вискателя. В съответствие с изискванията на ДОПК ЧСИ Ц. е присъединил като вискател и НАП за събиране на публични вземания.

Относно претенцията на ищеца за осъждане на ответника да му заплати сумата от 692, 54 лв. част от 1708, 00 лв., представляваща пропусната полза-печалба, която цял да реализира като земеделски производител, поради следните твърдени незаконосъобразни действия- ответникът е удържал от банковата сметка на ищеца в „БАНКА ДСК“ АД, IBAN , суми както следва: на 29.11.2021 г. - сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г. - сума в размер на 381.60 лв., на 29.11.2021 г. - такса заповор в размер на 4.00 лв.; на 29.12.2021 г. - такса заповор в размер на 4.00 лв., преди да бъде връчена на ищеца поканата за доброволно изпълнение по изпълнителното дело и преди да е изтекъл срока за доброволно изпълнение; удържал е от същата банкова сметка суми в общ размер от 692.54 лв., които суми имат за източник на финансиране ДФ „Земеделие“ и тези суми се явяват несеквестрируеми и общо банкови такси в размер на 17 лв., наложил заповор върху банковите сметки на ищеца в „ПИБ“ АД и „ТРАНСКАРТ ФАИНЕНШЪЛ СЪРВИС“ АД, които са кредитни карти и незаконосъобразно е заповоренето на кредитни карти, тъй като кредитната карта е собственост на компанията-издател, сумите по нея не могат да бъдат заповорени

На първо място относно твърдението на ищеца за незаконосъобразно действие на ответния ЧСИ по налагане на заповор върху кредитни карти съдът намира същото за

неоснователно, като не е налице незаконосъобразност. Запорът се налага върху банковата сметка и касае наличната по нея сума, която е формирана от отпуснатия банков кредит съгласно договор за кредитна карта, а запора не се налага върху самата кредитна карта. Предвид това обстоятелството, чия е собствеността върху платежната карта /пластика/ било тя кредитна или дебитна и възможността за налагане на запор е неотнормисимо към спора, поради което съдът намира, че не е налице незаконосъобразно действие на ЧСИ.

Относно твърдението за незаконосъобразно действие на ответникът, изразяващо се в налагане на запори на банкова сметка на ищеца в „БАНКА ДСК“ АД, IBAN и удържане на суми преди да бъде връчена на ищеца поканата за доброволно изпълнение по изпълнителното дело и преди да е изтекъл срока за доброволно изпълнение съдът намира следното:

Съдът намира за неоснователни твърденията на ищеца за забрана за предприемане на принудителни действия в срока за доброволно изпълнение. В разпоредбата на чл. 428 ГПК не се съдържат забрани, нещо повече в чл. 507, ал. 1 ГПК изрично се указва, че запорното съобщение до третото задължено лице се изпраща едновременно с поканата за доброволно изпълнение. Съгласно разпоредбата на чл. 507, ал. 1 от ГПК запорното съобщение на третото задължено лице се изпраща едновременно с изпращане на поканата за доброволно изпълнение до длъжника. По смисъла на разпоредбата на чл. 507, ал. 3 от ГПК запорът се смята за наложен от деня на получаване на запорното съобщение. Цитираните разпоредби категорично и ясно сочат, че изпращането на запорно съобщение и налагане на запор не е обвързано със четиринадесет дневния срок за доброволно изпълнение, тъй като целта на запора е да пресече възможността на длъжника да извърши евентуално разпореждане с наличностите по банковите му сметки и разпореждане със запорираното имущество по този начин да бъде осуетено удовлетворяването на кредитора.

Предвид изложеното съдът намира, че ответникът не е извършил незаконосъобразно действие с налагането на запори на банкови сметки на ищеца и върху МПС заедно с изпращането на ПДИ.

Що се другото твърдение съдът намира, че от данните по изпълнителното дело се установи, че ПДИ е връчена на длъжника на 05.02.2022г. и на 08.02.2022г. ЧСИ е направил превод на първоначалния взыскател ОДМВР Пазарджик на сумата от 80, 00 лв. /колкото е и дълга/, на ТД на НАП 150, 14 лв. и дължими такси на ЧСИ в размер на 178, 52 лв. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че се установява наличие на нарушение от страна на съдебния изпълнител- извършил принудителни действия- превод на запорираната сума на взыскателя ОДМВР Пазарджик и на НАП на 08.02.2022г., в срока за доброволно изпълнение, преди да изтече двуседмичния срок по чл. 428, ал. 1 ГПК. Няма пречка едновременно с поканата за доброволно изпълнение да се извършат действия по налагане на запор, както се посочи по-горе, но в срока за доброволно изпълнение не могат да бъдат извършвани действия на принудително изпълнение. В случая до изтичане на срока за доброволно изпълнение, ЧСИ не е имал право да изплаща суми на взыскателите. Като е пристъпил към принудително изпълнение в този срок и е превел на взыскател ОДМВР Пазарджик на сумата от 80, 00 лв. /колкото е и дълга/, на ТД на НАП 150, 14 лв. и дължими такси на ЧСИ в размер на 178, 52 лв., ответникът е извършил съществено нарушение на разпоредбата на чл. 428, ал. 2 ГПК

По отношение твърдението, че е налице незаконосъобразност на действията на ЧСИ и тъй като е удържал от същата банкова сметка суми в общ размер от 692.54 лв., които суми имат за източник на финансиране ДФ „Земеделие“ и тези суми се явяват несеквестрируеми и общо банкови такси в размер на 17 лв., съдът намира следното:

Действително видно от представеното от самия ищец в настоящото производство извлечение от сметка по посочената сметка през 2021г. и 2022г. в качеството си на регистриран земеделски производител са постъпвали суми от ДФ Земеделие. Едновременно с това обаче се установява от същото доказателство, че по посочената сметка преди постъпленията от ДФ земеделие е имало натрупана сума в размер на 2549, 06 лв., за която не са ангажирани доказателства, че е в резултат на постъпления от ДФ Земеделие.

Видно от данните по изпълнителното дело след получаване на заповедното съобщение Банка ДСК е отговорило на ЧСИ, че е наложило заповед върху сметката, като няма данни да е съобщила банката на ответника, че по посочената сметка постъпват само суми от ДФ земеделие. В изпълнение на наложения заповед, "Банка ДСК" АД е извършила превод по сметка на ЧСИ Ц. за погасяване на дълга. Едва на 13.12.2022г., видно от съдържанието на Уведомление Изх.№ 17 - 10 - 173261/5 от 09.12.2022 година, отправено от „БАНКА ДСК” АД до ответника, банката е уведомила ЧСИ, че преведените по заповед средства в размер на 241.96 лева са постъпили по сметка на ищеца с наредител ДФ „ЗЕМЕДЕЛИЕ” и с основание „СЕПП 2022”, поради което същите не подлежат на принудително изпълнение и следва да бъдат върнати. Установи се и че след това уведомяване ответникът с преводно нареждане за кредитен превод на 15.12.2022 година, т.е. два дни след получаване на посоченото по - горе уведомление е предприел активни действия и е възстановил /върнал/ по сметка на ищеца цялата сума в размер на 241.96 лева.

Съгласно т. 13 от ТР № 2 от 2015 по ТД № 2/2013г на ОСГТК на ВКС, ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае произхода на средствата по заповедното вземане и не може да зачете несеквестируемостта. Задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката (трето задължено лице), било от длъжника.

Съгласно разпоредбата на чл.446а от ГПК доходи от помощи и обезщетение съгласно нормативен акт са несеквестируеми. Съгласно разпоредбата на чл.446а, см.2 от ГПК в тези случаи заповедното съобщение не поражда действие, поради което и на основание разпоредбата на чл.446а, см.4 от ГПК банката не следва да превежда по сметката на съдебния изпълните суми от несеквестируем доход и да съобщи на съдебния изпълнител в срока и по реда на чл.508, ал. 1 от ГПК причините за неизпълнението.

В чл. 444 ГПК са изброени вещи и вземания, спрямо които не може да бъде насочено принудително изпълнение, като от ал. 8 следва, че изброяването не е изчерпателно, доколкото в друг закон са предвидени несеквестируеми вещи и вземания. Видно от нормативната уредба, дадена в чл. 99, ал. 2 вр. с ал. 1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2021 г., целево предоставяните средства от държавния бюджет на нефинансови предприятия за субсидии, компенсация и капиталови трансфери за възложени от държавата дейности и услуги не могат да се използват за принудително погасяване на публични и частни вземания, както и на вземания на трети лица. Поради това, като целево предоставени, те са обект на специален режим и са несеквестируеми. Съгласно т. 13 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК несеквестируеми са вземанията на длъжника по сметка в банка, когато по сметката постъпват само плащания по напълно несеквестируеми вземания или вземания по които не се допуска принудително изпълнение. Когато по сметката на длъжника наред с постъпленията от несеквестируеми вземания и вземания, по които не се допуска принудително изпълнение постъпват и плащания по други секвестируеми вземания, изпълнението върху наличността по такава сметка е недопустимо над общия размер на другите секвестируеми постъпления. В настоящия случай, за да бъде ангажирана отговорността на частния съдебен изпълнител трябва да са осъществени обективните елементи от фактическия състав на деликта. Не се спори между страните, че с действията си ответника е удовлетворила реално съществуващ дълг на ищеца по издаден изпълнителен лист и във връзка с публични задължения, като имущество му е било обременено с него. Един от елементите на непозволеното увреждане е причиняване на имуществена вреда, която се изразява в намаляване на имуществото или в пропускане на ползи, чрез сигурното му и неосъществено увеличаване. С изплащането на дълга имуществото на ищеца не е намалено, той не е претърпял загуба, нито реално е обеднял, а е удовлетворено едно задължение, с което то е било обременено. Претендираната вреда щеше да е причинена, ако беше проведено принудително изпълнение върху несеквестируемото вземане при липса на задължения. В процесния случай съдебния изпълнител законосъобразно е наложил заповед върху банковата сметка на длъжника по изпълнителното

дело. Към момента на налагане на запора, съдебният изпълнител няма как да знае каква е наличността по банковата сметка на длъжника, дали в нея има спестявания, дали длъжника получава доход от ДФ Земеделие. Банката се явява субекта, който след получаване на заповедното съобщение следва да прецени или отправи запитване към частният съдебен изпълнител във връзка с това какъв е произхода на постъпилите средства, съответно дали те да бъдат "блокирани" и преведени на съдебния изпълнител или да бъдат оставени на разположение на длъжника, в случай, че са несеквестируеми. В тази връзка, следва да бъде взето предвид, че Банката не е уведомила ЧСИ за това, поради което не е налице незаконосъобразно действие. Това е сторила едва на 13.12.2022г. и то е посочила само сумата от 241, 96 лв., която е върната от ответника на ищеца. Действително в подадено от ищеца възражение до ЧСИ на 01.03.2022г. същият е посочил, че му е заповирана сметка, по която получава субсидии, но нито е посочил коя е тя, нито е представил доказателства за твърденията си. Отделно от това следва да се отбележи, че видно от представеното от ищеца извлечение от сметка в същата е имало суми от 2549, 06 лв., за които ищецът не е ангажирал доказателства, че са от преведени от ДФ Земеделие, поради което не би могло да се приеме, че същите са несеквестируеми.

Предвид изложеното съдът намира, че с действието си по налагане на заповед на посочената банкова сметка и изплащането на вискателите на супи, постъпили от нея не е налице незаконосъобразно действие на ответника.

Предвид приетото от съда, че е налице незаконосъобразно действие от ответника единствено във връзка с това, че е извършил принудителни действия- превод на заповираната сума на вискателя ОДМВР Пазарджик и на НАП на 08.02.2022г., в срока за доброволно изпълнение, преди да изтече двуседмичния срок по чл. 428, ал. 1 ГПК са налице предпоставките на закона за ангажиране отговорността на ответника във връзка с това незаконосъобразно действие. Изводите за виновно и противоправно поведение на ответника следват от всички събрани писмени доказателства. От елементите на деликта, само вината се предполага до доказване на противното/чл. 45 ал.2 от ЗЗД/, като признаците на вината като психическо отношение на деликвента към извършването от него и правните му последици, се определят съобразно съдържанието им в наказателноправен аспект – чл. 11 от НК, тоест деликвента отговаря както за умишлените увреждания, така и за непредпазливите такива. Съобразно оборимата презумпция на разпоредбата на чл. 45 ал.2 от ЗДП, вината се предполага до доказване на противното, а тази презумпция не беше оборена от ответната страна по настоящото дело по никакъв начин. Без значение е на какво се дължат процесуално незаконосъобразните действия на ЧСИ по извършване на принудителните действия преди изтичане на срока за доброволно изпълнение- на небрежност, на непознаване на законовите норми или на други пирчини, тъй като за да е налице вина във връзка са ангажирането на отговорност за вреди по реда на чл. 74 от ЗЧСИ, не е необходимо същите да са причинени от действията на съдебния изпълнител умишлено.

Съгласно правилата на чл 154 ал.1 от ГПК в тежест на ищеца по делото беше установяването при условията на пълно и главно доказване, кумулативното наличие на елементите от обективна страна на фактическия състав на неправомерното увреждане, като съобразно дадените от съда указания с доклада по делото на ищеца, в тежест на същия е и доказването на твърдените с исковата молба вреди- а именно пропуснати ползи -печалба, която цял да реализира като земеделски производител.

Съдът намира, че ответникът не прояви каквато и да било процесуална активност за доказване на така твърдяната вреда. Същият следваше да установи по безспорен и несъмнен начин и другия обективен елемент от състава на чл. 45 ал.1 от ЗЗД, а именно- причинно следствената връзка между процесуално незаконосъобразното действие на ЧСИ и настъпилите за него имуществени вреди под формата на сочените пропуснати ползи, като причинно следствената връзка следва да се докаже от ищеца по делото, тъй като не се предполага. В решение № 264 от 08.04.2010г. на ВКС по гр.д. № 474/2009г. на IV г.о. на ГК, са дадени на съдилищата задължителни указания по реда на чл. 290 от ГПК, че ЧСИ при процесуално незаконосъобразните си действия, дължат обезщетение за всички вреди, които

са пряка и непосредствена последица от увреждането. В цитираното решение на ВКС се сочи, че пряка вреда означава директно въздействие върху правната сфера на увредения и означава, че увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на ЧСИ, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие на увреждането.

В обхата на отговорността по чл. 45 от ЗЗД се включва не само реално претърпяната загуба, но и ползата, която увреденото лице е пропуснало да реализира /арг. Чл. 51, ал. 3 ЗЗД/. Претенцията за сумата от 692.54 лева се твърди, че е в резултат на това, че ищецът щял да засади селскостопански култури /картофи/, от предполагаемия добив, на които евентуално ще реализира приход в размер на най - малко 2 400 лева, от които евентуално ще реализира печалба от 1708 лева.

За да бъде налице имуществена вреда като пропуснатата полза е необходимо да се извърши съпоставка между имущественото състояние на кредитора след или при неизпълнението и състояние, в което би се намирало имуществото на кредитора, ако задължението бъде изпълнено, т. е. тази разлика представлява пропуснатата възможност-липса, осуетяване на увеличаването на имуществото. Тази възможност за увеличаване на имуществото, която е била осуетена от изпълнението трябва да бъде сигурна, не да се предполага. По делото не са ангажирани доказателства във връзка с твърденията на ищеца относно невъзможността му да произведе и реализира земеделска продукция, поради неполучаване на субсидията в размер на преведените от ЧСИ суми преди изтичане на срока за доброволно изпълнение. С постановеното в ТР 3/2021 г. от 13.01.2023 г. по тълк. дело № 3/2021 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропуснатата полза. Дали пропуснатата полза е щяла да бъде реализирана е въпрос на съществуване или несъществуване на обективни факти от действителността, които подлежат на доказване и от които произтича тази възможност. Доколкото законът изисква реално настъпила вреда, за да възникне правото на обезщетение, предположението за наличието на пропуснатата полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, като не може да почива на логическото допускане за закономерно настъпване на увеличението, както е и прието с ТР № 3/2012 г. по тълк. дело № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Предвид недоказване от страна на ищеца на твърдяните имуществени вреди и липсата на други незаконосъобразни действия на ЧСИ по този иск съдът намира, че същият следва да бъде отхвърлен изцяло. Предвид неоснователност на главния иск неоснователно е и искането за присъждане на законна лихва върху сумата от 692, 54 лв. считано от 22.11.2021г.-датата на налагане на запора до окончателното изплащане.

По отношение на претенцията да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 5000 лв. част от 18 000 лв., представляваща печалбата, която ищецът щял да реализира, като земеделски производител, представляващи имуществената вреда, която се заключава в пропуснатата полза- бил обявил за продажба/под пазарната им стойност, за бърза продажба/ два от автомобилите си, общо за продажна цена в размер на около 30 000 лв., които пари щял да инвестира в засаждането на пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, а от добива на земеделска продукция щял да реализира приход най-малко в размер на 48 000 лв. или печалба в размер на около 18 000 лв., обаче към този момент ответникът наложил запори върху всички притежавани от ищеца моторни превозни средства, поради което ищецът не засадил пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си в резултата на процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника, изразяващи се наложени запори върху 5 броя моторни

превозни средства, собственост на ищеца които обезпечения на стойност 58 850 лв. са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело - дългът от 630 лв. - формиран от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение и присъединеното вземане от НАП за 550 лв., както и такси и разноски по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 304.50 лв.

В настоящия случай, ищецът твърди, че съдебният изпълнител е извършил действия в отклонение от прогласения в чл. 442а ГПК принцип за съразмерност на наложените обезпечителни мерки и предприетите изпълнителни способи, от една страна и предмета на изпълнителното дело, от друга. В практиката на ВКС се приема, че "Принудителната мярка трябва да е способна да осъществи целта на принудителното изпълнение - вискателят да се удовлетвори за вземането си, да ѝ съответства, но без да е прекомерна и да засяга неоправдано правната сфера на длъжника. Същевременно съдебният изпълнител поначало не може да откаже да приложи посочен от вискателя изпълнителен способ върху секвестрируемо имущество на длъжника. Единствено последният разполага с възможността да предложи на основание чл. 443 ГПК изпълнението да бъде насочено върху друга вещь или вземане, или да бъде извършено само чрез някои от поисканите от вискателя начини на изпълнение. Ако СИ прецени, че предложеният от длъжника начин на изпълнение е в състояние да удовлетвори вискателя, той насочва изпълнението върху посочената от длъжника вещь или вземане, но освобождава от изпълнение посочените от вискателя имуществени обекти, след като той бъде удовлетворен. При действието на нормата на чл. 442а ГПК, СИ може по възражение на длъжника да вдигне наложени обезпечителни мерки, когато установи, че са несъразмерни с размера на дълга, като при формиране на преценката си трябва да отчете "всички конкретни данни и обстоятелства по делото, процесуалното поведение на длъжника и възможността вземането да остане неудовлетворено", като ще отговаря за вреди както в случая, когато те са произтекли от неправилното неуважаване на възражението на длъжника, така и когато в резултат на вдигане на мерките, някаква част от вземането на вискателя остане неудовлетворена. Затова, при преценката си за съразмерността на наложените мерки съдебният изпълнител, трябва да има предвид не само стойностното съответствие между дълга и запорираното и възбранено имущество /известна несъразмерност е допустима/, но и комплекс от фактори с различна относителна тежест по конкретното делото и в хода на целия изпълнителен процес, които законодателят най-общо е посочил в чл. 442а ГПК. Разпоредбата цели да се избегнат случаите на насочване на принудителното изпълнение върху имущество на длъжника, чиято стойност многократно надхвърля размера на вземането на кредитора, както и предприемането от ЧСИ на множество изпълнителни действия, натоварващи длъжника с разноски, надвишаващи по размер сбора от главницата и лихвите по задължението му". /в т. см. Р. № 14 от 15.02.2021 г. по гр. д. № 3343/2020 г., Г. К., III Г. О. на ВКС и Р. № 50205 от 23.11.2022 г. по гр. д. № 941/2022 г., Г.К., III Г. О. на ВКС/

В настоящия случай, визираното нарушение не е осъществено, доколкото само стойностното несъответствие между твърдяната от ищеца пазарната цена на запорираните МПС и размера на вземането на вискателите не е обуславящо, за да се приеме, че е нарушена нормата на чл. 442а ГПК. Явната несъразмерност, която твърди ищецът и която е критерий по чл. 441, ал. 2 ГПК, в случая не може да се констатира от съдебния изпълнител преди извършването на описа и приемането на оценката и преди да се извърши проучване има ли други кредитори, които да се считат присъединени по право вискатели, чиито вземания ще се удовлетворяват привилегировано при осребряването на вещта. В този смисъл, съдебният изпълнител не би могъл да констатира предварително очевидно несъответствие между сочения от вискателя способ за изпълнение и размера на вземането, което в конкретния случай е лихвоносно и към тази дата е било изцяло неудовлетворено. Към този момент ЧСИ не е имал и информация за застрахователната стойност на запорираните автомобили, нито същите в какво състояние са.

Съразмерността е основен принцип и проявна форма на добросъвестността при упражняване на процесуалните права и няма никакво съмнение, че в производството по принудително изпълнение са дължими и могат да бъдат извършвани само такива действия

на принуда, които са съразмерни (количествено и стойностно) с оглед целта на принудителното изпълнение - вискателят да се удовлетвори за вземането си. Преценката за съразмерност е от компетентността на съдебния изпълнител и се дължи при съобразяване на "всички данни и обстоятелства по делото, процесуалното поведение на длъжника и възможността вземането да остане неудовлетворено".

Принудителната мярка трябва да е способна да осъществи пълното удовлетворяване на вискателя, да му съответства, но без да е прекомерна и да засяга неоправдано правната сфера на длъжника. Същевременно, както е посочвано в практиката на ВКС (вж. решение № 209 от 15.12.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2640/2020 г., III г. о., решение № 212 от 31.10.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1541/2018 г., IV г. о., решение № 523 от 19.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1496/2010 г., IV г. о.), съдебният изпълнител поначало не може да откаже да приложи посочен от вискателя изпълнителен способ върху секвестрируемо имущество на длъжника, а в конкретния случай цялото имущество на дружеството-длъжник е секвестрируемо. Длъжникът обаче разполага с възможността да предложи на основание чл. 443 ГПК изпълнението да бъде насочено върху друга вещ или вземане, или да бъде извършено само чрез някои от поисканите от вискателя начини на изпълнение и това е реципрочното негово право на правото на вискателя да иска прилагането на съответните изпълнителни способности. Ако съдебният изпълнител прецени, че предложеният от длъжника начин на изпълнение е в състояние да удовлетвори вискателя, т. е. преценката е по целесъобразност, той насочва изпълнението върху посочената от длъжника вещ или вземане, но освобождава от изпълнение посочените от вискателя имуществени обекти, след като той бъде удовлетворен, т. е. прекратява/изоставя изпълнителен способ при постигане целта на принудителното изпълнение, когато същото подлежи на приключване по смисъла на чл. 433, ал. 2 ГПК. В случая с възражението си длъжникът-ищец по настоящото дело е посочил на ЧСИ, че счита запорирането на 5 броя МПС за несъразмерно с дълга, но е поискал ЧСИ да си избере МПС, към което да насочи изпълнение, без да е представил данни за застрахователната стойност на МПС и в какво състояние са същите, за да може ЧСИ да извърши тази преценка.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира за неоснователно и недоказано твърдението на ищеца за извършено от ответника противоправно поведение, изразяващо се в налагане на обезпечителни мерки и предприети изпълнителни способности несъразмерни с размера на задължението на ищеца-длъжник. Следователно не е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки, за да бъде ангажирана отговорността на съдебния изпълнител по тази претенция. Предвид липсата на първата предпоставка, то е безпредметно да бъдат обсъждани останалите, тъй като липсата, на която и да е от тях води до неоснователност на иска. С оглед на това искът следва да бъде отхвърлен изцяло, както и претенцията за законна лихва за забава.

По иска за присъждане на неимуществени вреди, произтичащи от процесуално процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника в размер 5000 лв. произтичащи от следното: Ищецът е изпаднал в пълна безизходица, живее с пари, които е взел на заем от приятели. В резултат на незаконосъобразно действия на ЧСИ - А. Ц. не можел да спи, да се храни, постоянно мислел как да намери изход от създалата се ситуация, отразило се на психиката му и се наложило да взима медикаменти за това безпокойство; Отразило се на социалния му живот, отдръпнал се от приятелите му и др. неблагоприятни за ищеца последици и да се осъди ответника да заплати законна лихва върху сумата в размер на 5000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на запора банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN . до окончателното и изплащане.

По делото съдът намира, че се установи единствено като незаконосъобразно действие на ответника ЧСИ във връзка с това, че е извършил принудителни действия- превод на запорираната сума на вискателя ОДМВР Пазарджик и на НАП на 08.02.2022г., в срока за доброволно изпълнение, преди да изтече двуседмичния срок по чл. 428, ал. 1 ГПК. Следователно по начало са налице предпоставките на закона за ангажиране отговорността

на ответника във връзка с това незаконосъобразно действие. Изводите за виновно и противоправно поведение на ответника следват от всички събрани писмени доказателства. От елементите на деликта, само вината се предполага до доказване на противното/чл. 45 ал.2 от ЗЗД/, като признаците на вината като психическо отношение на деликвента към извършването от него и правните му последици, се определят съобразно съдържанието им в наказателноправен аспект – чл. 11 от НК, тоест деликвента отговаря както за умишлените увреждания, така и за непредпазливите такива. Съобразно оборимата презумпция на разпоредбата на чл. 45 ал.2 от ЗДП, вината се предполага до доказване на противното, а тази презумпция не беше оборена от ответната страна по настоящото дело по никакъв начин. Без значение е на какво се дължат процесуално незаконосъобразните действия на ЧСИ по извършване на принудителните действия преди изтичане на срока за доброволно изпълнение- на небрежност, на непознаване на законовите норми или на други пирчини, тъй като за да е налице вина във връзка са ангажирането на отговорност за вреди по реда на чл. 74 от ЗЧСИ, не е необходимо същите да са причинени от действията на съдебния изпълнител умишлено.

Съгласно правилата на чл 154 ал.1 от ГПК в тежест на ищеца по делото беше установяването при условията на пълно и главно доказване, кумулативното наличие на елементите от обективна страна на фактическия състав на неправомерното увреждане, като съобразно дадените от съда указания с доклада по делото на ищеца, в тежест на същия е и доказването на твърдените с исковата молба неимуществени вреди.

От страна на ищеца не са ангажирани доказателства за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в това, че не можел да спи, да се храни, постоянно мислел как да намери изход от създалата се ситуация, отразило се на психиката му и се наложило да взима медикаменти за това безпокойство; Отразило се на социалния му живот, отдръпнал се от приятелите му. Ищецът не ангажира доказателства да е претърпял реални неимуществени вреди от извършените от съдебния изпълнител действия по превеждане на суми на вискатели преди да е изтекъл срока за доброволно изпълнение. Наличието на неправомерно поведение от страна на съдебния изпълнител не е достатъчно, за да се присъди обезщетение за претърпени неимуществени вреди, тъй като е необходимо да се докаже, че реално такива са настъпили. В настоящия случай подобни вреди не бяха доказани. По делото липсват каквито и да било доказателства, установяващи вида и обема на неимуществените вреди, причинени от изплащането на суми преди изтичане срока за доброволно изпълнение.

Предвид изложеното искът за присъждане на неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 22.11.2021г. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

С оглед на изхода по делото и стореното от ответника искане, следва да бъде осъден ищецът на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК да заплати на ответника сторените по делото разноски. Видно от данните по делото ответникът е сторил разноски в размер на 2000, 00 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение видно от договор за правна защита и съдействие. Предвид изложеното ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 2000, 00 лв., представляваща сторени разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от И. И. Ш., ЕГН *****, гр. Г. Д. ул.С. 3. № против Частен съдебен изпълнител А. Ц., с рег.номер 701, район на действие Окръжен съд - Благоевград, ЕИК: , с адрес Б., ул. "Д-р Х.Т." № ет. икове с правно основание чл. 441, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, чл. 442а от ГПК във връзка с чл. 74 от ЗЧСИ, вр. с чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, с които се иска да се осъди ответника да заплати на ищеца, следните суми:

1. сумата от 692, 54 лв. /шестстотин деветдесет и два лева и петдесет и четири стотинки/,

част от 1708 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди-пропусната полза, печалба, която ищецът щял да реализира, като земеделски производител, ищецът не засадил пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си, произтичащи от процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника, изразяващи се в следното:

-Ответникът е удържал от банковата сметка на ищеца в „БАНКА ДСК“ АД, IBAN, суми както следва: на 29.11.2021 г. - сума в размер на 27,06 лв. и на 29.12.2021 г. - сума в размер на 381.60 лв., на 29.11.2021 г. - такса заповор в размер на 4.00 лв.; на 29.12.2021 г. - такса заповор в размер на 4.00 лв., преди да бъде връчена на ищеца покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело и преди да е изтекъл срока за доброволно изпълнение;

-Ответникът е удържал от банковата сметка на ищеца в „БАНКА ДСК“ АД, IBAN, суми, както следва на 29.11.2021 г. - сума в размер на 27,06 лв. и такса заповор в размер на 4.00 лв.; на 29.12.2021 г.- сума в размер на 381.60 лв. и такса заповор в размер на 4.00 лв.; на 01.04.2022 г. - сума в размер на 112.04 лв. и такса заповор в размер на 4.50 лв.; и на 29.04.2022 г. - сума в размер на 171.84 лв. и такса заповор в размер на 4.50 лв, общо сума в размер на 692.54 лв., които суми имат за източник на финансиране ДФ „Земеделие“ и тези суми се явяват несеквестрируеми и общо банкови такси в размер на 17 лв.

- Ответникът е наложил заповор върху банковите сметки на ищеца в „ПИБ“ АД и „ТРАНСКАРТ ФАИНЕНШЪЛ СЪРВИС“ АД, които са кредитни карти и незаконосъобразно е заповорирането на кредитни карти, тъй като кредитната карта е собственост на компанията-издател, сумите по нея не могат да бъдат заповорирани

Ведно със законна лихва върху сумата в размер на 692.54 лв., част от 1708 лв. обезщетение за претърпени имуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на заповора банковата сметка на ищеца в БАНКА ДСК АД, IBAN до окончателното ѝ изплащане.

2. сумата от 5000, 00 лв. /пет хиляди лева/ част от 18 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди-печалбата, която ищецът щял да реализира, като земеделски производител, представляващи имуществената вреда, която се заключава в пропусната полза- бил обявил за продажба/под пазарната им стойност, за бърза продажба/ два от автомобилите си, общо за продажна цена в размер на около 30 000 лв., които пари щял да инвестира в засаждането на пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, а от добива на земеделска продукция щял да реализира приход най-малко в размер на 48 000 лв. или печалба в размер на около 18 000 лв., обаче към този момент ответникът наложил заповори върху всички притежавани от ищеца моторни превозни средства, поради което ищецът не засадил пролетни култури /картофи/ върху земята която обработва, пропуснал да осъществи една полза - да увеличи имуществото си, произтичащи от процесуалната незаконосъобразност на извършените действия при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061 на ответника, изразяващи се наложени заповори върху следните моторни превозни средства, собственост на ищеца: Марка: Я., модел , ДК № , Марка модел Ф., ДК № , Марка: Ф., модел: Б., ДК № Марка: , модел: , ДК № , Марка: С. модел: , ДК № , на стойност 58 850 лв., които са явно несъразмерни с размера на задължението по изпълнителното дело - дългът от 630 лв. - формиран от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение и присъединеното вземане от НАП за 550 лв., както и такси и разноски по Тарифата към ЗЧСИ в размер на 304.50 лв., ВЕДНО СЪС законна лихва върху сумата в размер на 5000 лв., част от част от 18 000 лв.- обезщетение за претърпени имуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на заповора банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN . до окончателното и изплащане.

3. сумата от 5000, 00 лв. /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди- изпаднал в пълна безизходица, живее с пари, които е взел на заем от приятели, не можел да спи, да се храни, постоянно мислел как да намери изход от създалата се ситуация, отразило се на психиката му и се наложило да взима медикаменти за това безпокойство, отразило се на социалния му живот, отдръпнал се от приятелите му, произтичащи от процесуално процесуалната незаконосъобразност на извършените действия

при принудителното изпълнение по изпълнително дело с № 20217010401061, ВЕДНО със законна лихва върху сумата в размер на 5000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди от 22.11.2021 г. датата на налагане на запора банковата му сметка в БАНКА ДСК АД, IBAN . до окончателното и изплащане.

ОСЪЖДА И. И. Ш., ЕГН *****, гр. Г. Д., ул.С. З. № да заплати на Частен съдебен изпълнител А. Ц., с рег.номер 701, район на действие Окръжен съд - Благоевград, ЕИК: , с адрес Б., ул. "Д-р Х. Т." №, ет. сумата от 2000, 00 лв. /две хиляди лева/, представляваща сторени разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участие на трето лице помагач на страната на ответника „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК , седалище и адрес на управление град С., община С., район „С.“, булевард „С. ш.“ № , представлявано от П. В. Д., С. Н. А., В. В. И. и М. А. Д.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред ОС-Благоевград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните и третото лице-помагач.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____